

How America Took Out The Nord Stream Pipeline, by Seymour Hersh

Nu ook verkrijgbaar in het Nederlands!

Hoe Amerika de Nord Stream Pijpleidingen
Uitschakelde

*De New York Times noemt het
een “mysterie,” maar de
Verenigde Staten voerden een
schaduw operatie uit op zee
wat geheim is gehouden*

—
tot nu

*Aan de Voorzitter van de
Tweede Kamer der Staten-Generaal
Prinses Irenestraat 6
Den Haag
Datum 4 november 2022*

Betreft Toezegging inzake Kamerbrief over sabotage van Nord Stream 1 en 2

...

“Het kabinet deelt de brede bezorgdheid over de sabotage van Nord Stream 1 en 2 en benadrukt dat deze opzettelijke vernietiging van energie-infrastructuur onaanvaardbaar is. Het is nu zaak om het opsporingsonderzoek van de civiele Deense, Zweedse en Duitse autoriteiten af te wachten.

Zodra duidelijk is wie hiervoor verantwoordelijk is, moet een zeer stevige en eensgezinde reactie volgen.

Nederland zal zich daarvoor inzetten.

In het algemeen is de dreiging ten opzichte van vitale infrastructuur zorgwekkend. Het is zaak het noodzakelijke te doen om vitale infrastructuur adequaat te beschermen.”

...

De minister van Buitenlandse Zaken,

W.B. Hoekstra

De 'U.S. Navy's Diving and Salvage Center' (Duik- en Bergingscentrum), hierna genoemd 'Centrum' of 'het Centrum', kan gevonden worden op een locatie die net zo obscuur is als de naam zelf – ergens op wat ooit een buitenweg was in landelijk Panama Stad, op dit moment een booming stad met resorts in de zuidwestelijke 'pan handle van Florida', 70 mijl ten zuiden van de grens met Alabama.

Het complex van het Centrum is net zo onopvallend als de locatie – een grauwe, betonnen, post-Wereldoorlog II structuur wat eruit ziet als een middelbare school voor beroepsopleidingen aan de westkant van Chicago. Een wasserette op muntjes en een dansschool staan tegenover wat nu een vierbaans weg is.

Het Centrum traint al sinds decennia zeer bekwame diepwater duikers die, ooit uitgezonden naar Amerikaanse militaire units wereldwijd, in staat zijn om technische duiken zowel uit te voeren voor het goede - door middel van C4 explosieven havens en stranden vrij te maken van puin en onontpofte wapens - als voor het slechte, zoals het opblazen van buitenlandse olieplatforms, inlaatkleppen vervuilen van onderzeese energiecentrales en afsluitingen van cruciale scheepvaartroutes vernietigen.

Het Centrum van de Navy in Panama Stad, dat opscheept over hun één-na- grootste binnenzwembad van Amerika, was de perfecte plaats om de beste en meest zwijgzame afgestudeerden van de duikschool te rekruteren, die vorige zomer succesvol wisten uit te voeren waar zij de autorisatie voor hadden gekregen,

260 voet onder de oppervlakte van de Baltische zee.

Afgelopen juni plaatsten de duikers van de Marine, onder de dekmantel van de wijd gepubliceerde midzomer NAVO oefening genaamd BALTOPS 22, de op afstand bedienbare explosieven die, drie maanden later, drie van de vier Nord Stream pijpleidingen vernietigden, volgens een bron met directe kennis van de operationele planning.

Twee van de pijpleidingen, die samen bekend stonden als Nord Stream 1, hebben meer dan een decennium lang Duitsland en het meeste van West-Europa voorzien van goedkoop, Russisch aardgas. Een tweede paar pijpleidingen, genaamd Nord Stream 2, was al gebouwd maar nog niet operationeel. Nu, met de Russische troepen aan de Oekraïense grens en de meest bloederige oorlog die in Europa dreigt sinds 1945, zag President Joseph Biden de pijpleidingen als een voertuig van Vladimir Poetin om aardgas als wapen in te zetten voor zijn politieke en territoriale ambities.

Toen zij, Adrienne Watson, een woordvoester van het Witte Huis om commentaar werd gevraagd, antwoorde ze in een e-mail, "Dit is onjuist en complete fictie." Tammy Thorp, een woordvoester voor de 'Central Intelligence Agency' (CIA), schreef vergelijkbaar: "Deze claim is compleet en volkomen onjuist."

Biden's beslissing om de pijpleidingen te saboteren, kwam na meer dan negen maanden van strikt geheime heen-en-weer gespreksvoering, binnenin de gemeenschap van de 'Washington's national security', over hoe zij dit doel het beste konden bereiken.

Voor een groot deel van de tijd was het probleem niet zo zeer óf ze de missie moesten uitvoeren, maar hoe ze het klaar konden krijgen, zonder openlijke aanwijzingen met betrekking tot wie er verantwoordelijk was.

Er was een vitale bureaucratische reden om op te vertrouwen op afgestudeerden van de hardcore duikschool van het Centrum in Panama City. De duikers waren uitsluitend van de Marine, en geen onderdeel van 'America's Special Operations Command', omdat hun geheime operaties gerapporteerd moesten worden aan het Congres en de Senaat en Leiding van het Huis van te voren moesten worden ingelicht – de zogenaamde [Gang of Eight](#).

De Biden Administratie deed er al het mogelijke aan om lekken te vermijden tijdens het plannen, wat plaats vond aan het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022.

President Biden en zijn buitenlandse zaken team - Adviseur Nationale Veiligheid Jake Sullivan, Staatsecretaris Tony Blinken, en Victoria Nuland, de vice-Staatsecretaris voor beleid - waren uitgesproken en consistent in hun vijandigheid aangaande de twee pijpleidingen die over een afstand van 750 mijl parallel lopen onder de Baltische Zee, vanaf twee verschillende havens in noordoost Rusland vlakbij de Estlandse grens, rakelings langs het eiland van Bornholm voor ze aankomen in het noorden van Duitsland.

De directe route, die de noodzaak omzeilde om gas door Ukraine te transporteren, was een zegen geweest voor de Duitse economie die van een overvloed aan goedkoop, Russisch aardgas kon profiteren – genoeg om de fabrieken te laten draaien en de woningen te verwarmen terwijl ze Duitse distributeurs het overtollige gas, tegen winst, lieten verkopen doorheen heel West-Europa. Acties die te herleiden waren naar de Biden Administratie zou de belofte van Amerika om direct conflict met Rusland te minimaliseren, breken.

Geheimhouding was daarom essentieel.

Al sinds het begin werd Nord Stream 1 door Washington en de anti-Russische partners beschouwd als een bedreiging voor de westerse dominantie. De holding die er achter zit, [Nord Stream AG](#), werd in samenwerking met Gazprom in 2005 een corporatie. Een publiekelijk verhandeld, Russisch bedrijf wat enorme winsten boekt voor de aandeelhouders, gedomineerd door oligarchen die in de ban zijn van Poetin. Gazprom had 51 procent van het bedrijf in handen. Vier Europese energiemaatschappijen – één in Frankrijk, één in Nederland en twee in Duitsland – delen de overige 49 procent van de aandelen en hebben ook de 'downstream sales' van het voordelige aardgas naar lokale distributeurs in Duitsland en West-Europa in handen. De winsten van Gazprom werden gedeeld met de Russische regering. De staatsinkomsten van gas- en olieopbrengsten werden in sommige jaren geschat op [zo'n 45 procent](#) van het jaarlijkse Russische budget.

Amerika's politieke angsten waren werkelijkheid: Poetin zou nu een additionele, grote en broodnodige bron van inkomsten tot zijn beschikking hebben en Duitsland zou samen met de rest van West-Europa verslaafd raken aan low-cost aardgas, geleverd door Rusland – terwijl de Europese afhankelijkheid van Amerika zou verminderen.

Dat is in feite exact wat er gebeurde.

Veel Duitsers zagen Nord Stream 1 als onderdeel van de verlossing van voormaling Kanselier Willy Brandt's beroemde [Ostpolitik theory](#), die het voor post-oorlog Duitsland

mogelijk maakte om zichzelf te rehabiliteren en andere Europese naties die waren vernietigd tijdens de Tweede Wereldoorlog, naast andere initiatieven, gebruik te laten maken van goedkoop Russisch gas om zo een voortvarende West-Europese markt en handelseconomie op te bouwen.

Nord Stream 1 was gevaarlijk genoeg in de ogen van NAVO en Washington, maar Nord Stream 2, waarvan de constructie werd [afgerond in september 2021](#), zou, als het werd goedgekeurd door Duitse wetgevers, de hoeveelheid beschikbaar en goedkoop gas in Duitsland en West-Europa verdubbelen. De tweede pijpleiding zou ook voor 50 procent van de jaarlijkse consumptie in Duitsland voorzien. De spanningen tussen Rusland en NAVO liepen constant hoog op, ondersteund door het agressieve buitenlandse beleid van de Biden Administratie.

De weerstand tegen Nord Stream 2 laaide op aan de vooravond van de inhuldiging van Biden in januari 2021, toen Republikeinen in de Senaat, geleid door Ted Cruz uit Texas, herhaaldelijk de politieke dreiging van goedkoop Russisch aardgas ter sprake bracht tijdens de bevestigingshoorzitting van Blinken als Staatssecretaris. Tegen die tijd had een verenigde Senaat al met succes een wet goedgekeurd die, zo zei Cruz tegen Blinken, “[de pijpleiding] een halt toe zou roepen.” Er zou ook een enorme politieke en economische druk zijn vanuit de Duitse regering, destijds geleid door Angela Merkel, om de tweede pijpleiding online te krijgen.

Zou Biden opstaan tegen de Duitsers?

Blinken zei ja, maar [voegde toe](#) dat hij de specifieke standpunten van de aankomend President nog niet had besproken. “Ik weet dat het zijn sterke overtuiging is dat dit een slecht idee is, de Nord Stream 2,” zei hij. “Ik weet dat hij ons alle mogelijke overtuigende middelen die we hebben, zou laten gebruiken om onze vrienden en partners inclusief Duitsland, te overtuigen er niet mee door te gaan.”

Een paar maanden later, toen de constructie van de tweede pijpleiding zijn einde naderde, doet Biden iets. Die zelfde maand mei, in een [verbluffende ommekeer](#), worden alle sancties tegen Nord Stream AG opgeheven door de Administratie. Toegegeven door een [ambtenaar van Buitenlandse Zaken](#), dat proberen om de pijpleidingen te stoppen met sancties en diplomatie “altijd een long-shot was.” [Achter de schermen](#) hebben ambtenaren van de administratie naar verluidt de Oekraïense President Volodymyr Zelensky, in die tijd bedreigd door een aanstaande Russische invasie, aangespoord de stap niet te bekritisieren.

Er waren onmiddellijk consequenties. Republikeinen in de Senaat, onder leiding van Cruz, kondigden aan dat het al Biden's Buitenlandse Zaken genomineerden zou blokkeren en vertraagde maandenlang de goedkeuring van "the annual defense bill", tot diep in de herfst. [Policito](#) beeldde later de ommekeer van Biden inzake de tweede Russische pijpleiding af als volgt:

“De ene beslissing, aantoonbaar meer dan de chaotische militaire terugtrekking uit Afghanistan, die Biden's agenda in gevaar heeft gebracht.”

De administratie spartelde, ondanks het uitstel wat ze kregen op de crisis midden november, toen Duitse energie wetgevers de [goedkeuring opschortte](#) van de tweede Nord Stream pijpleiding. Aardgasprijzen [stegen 8% binnen enkele dagen](#) te midden van groeiende angst in Duitsland en Europa dat de opschorting van de pijpleiding en de groeiende mogelijkheid op een oorlog tussen Rusland en Oekraïne zou leiden tot een zeer ongewenste koude winter.

Het was niet duidelijk voor Washington waar Olaf Scholz, de nieuwe aangestelde Duitse Kanselier, precies stond. Maanden eerder, na de val van Afghanistan, had Scholz de oproep van de Franse President Emmanuel Macron tot een meer autonoom Europees buitenlands beleid publiekelijk onderschreven – Waarmee duidelijk werd verwezen naar minder afhankelijkheid van Washington en haar besluiteloze acties.

Doorheen dit alles, hadden Russische troepen zich gestaag en onheilspellend opgebouwd aan de grenzen van Oekraïne, en tegen het einde van december waren er meer dan 100.000 soldaten in de aanvalspositie vanuit Wit-Rusland en de Krim. De onrust groeide in Washington, mede dankzij een opmerking van Blinken dat die troepen aantallen “binnen korte tijd konden worden verdubbeld.”

Opnieuw was de aandacht van de administratie gericht op Nord Stream. Zolang Europa afhankelijk bleef van de pijpleidingen voor goedkoop aardgas, bleef Washington bang dat landen zoals Duitsland zouden aarzelen om geld en wapens aan Oekraïne te leveren, als dat nodig zou zijn om Rusland te verslaan.

Het was tijdens dit onrustige moment dat Biden Jake Sullivan toestemming gaf om een 'interagency group' samen te stellen en een plan te bedenken.

Alle mogelijkheden lagen op tafel. Toch zou er maar één opduiken.

PLANNING

In december 2021, twee maanden voordat de eerste Russische tanks Oekraïne binnenrolden, organiseerde Jake Sullivan een meeting met een nieuw samengestelde taskforce – mannen en vrouwen van de ‘Joint Chiefs of Staff’, de CIA, de Staat en het Ministerie van Financiën – en vroeg om aanbevelingen over hoe te reageren op Poetins aanstaande invasie.

Het zou de eerste van een serie top geheime vergaderingen zijn, in een beveiligde kamer op de bovenste verdieping van de ‘Old Executive Office Building’ grenzend aan het Witte Huis, wat tevens het huis was van de ‘Foreign Intelligence Advisory Board (PFIAB).’ Er was het gebruikelijke heen-en-weer gepraat dat uiteindelijk leidde tot een cruciale inleidende vraag: Zouden de aanbevelingen die doorgestuurd zouden worden naar de President, omkeerbaar – zoals nog een laag sancties en valuta restricties – of onomkeerbaar – Zijnde kinetische acties, die niet ongedaan gemaakt konden worden?

Wat al snel duidelijk werd voor de deelnemers, volgens de bron met directe kennis van het proces, is dat Sullivan van plan was om de groep een plan te laten bedenken voor de destructie van de twee Nord Stream Pijpleidingen – en dat hij hiermee voldeed aan het verlangen van de President.

THE PLAYERS van Links naar Rechts:

Victoria Nuland, Anthony Blinken, and Jake Sullivan.

Tijdens de volgende paar vergaderingen, debatteerden de deelnemers over de aanvalsopties. De Marine stelde voor om een net gedoopte onderzeeër te gebruiken om zo de pijpleidingen direct aan te vallen. De Luchtmacht discussieerde over het gebruik van bommen met uitgestelde ontstekingen die op afstand tot ontploffing konden worden gebracht. De CIA vond dat wat er ook zou gebeuren, het zou geheim moeten zijn. Alle betrokkenen begrepen wat er op het spel stond.

“Dit is geen kinderspel” zei de bron. Als de aanval te herleiden is naar de Verenigde Staten, “dan is dat een oorlogsdaad.”

Destijds stond de CIA onder leiding van William Burns. Een zachteardige voormalig ambassadeur van Rusland die als plaatsvervangend Staatsecretaris in de Obama Administratie had gediend. Burns autoriseerde snel een agency werkgroep waarvan een van de ad hoc leden – per toeval – iemand was die bekend was met de mogelijkheden van de diepzee duikers van de Marine in Panama Stad. Gedurende de volgende weken begonnen leden van de CIA werkgroep een plan te smeden voor een geheime operatie waarmee de pijpleiding tot ontploffing kon worden gebracht met behulp van diepzee duikers.

Zoiets als dit was al eerder uitgevoerd. In 1971 leerde [de Amerikaanse intelligence gemeenschap](#) van nog altijd verborgen bronnen dat twee belangrijke units van de Russische marine communiceerden via een onderzeese kabel, verborgen in de zee van Ochotsk aan de verre oostelijke kust van Rusland. De kabel verbond een regionale marine basis met het hoofdkwartier op het vasteland in Vladivostok.

Het hand gekozen team van de ‘Central Intelligence Agency’ en ‘National Security Agency’ werd samengebracht ergens in de buurt van Washington, in het grootste geheim, en werkte een plan uit, door gebruik te maken van Marine duikers, aangepaste onderzeeërs, een diepzee redding voertuig, wat lukte, na veel vallen en opstaan, om de Russische kabel te lokaliseren. De duikers plaatsten hele verfijnde afluister apparatuur op de kabel, waarmee het Russische communicatieverkeer werd onderschept en vastgelegd op bandrecorder.

De NSA kwam erachter dat seniore officiers van de Russische marine, overtuigd van de veiligheid van hun communicatie verbinding, er vrolijk op los kletste met hun collega’s zonder encryptie. De bandrecorder en de tape zelf moesten maandelijks worden vervangen en het project draaide voor ongeveer een decennium vrolijk door, totdat het werd gecompromitteerd door een vierenvestig jaar oude civiele NSA techneut [genaamd Ronald Pelton](#) die trouwens vloeiend Russisch sprak.

Pelton werd verraden door een Russische overloper in 1985 en werd veroordeeld tot celstraf. Hij kreeg alleen \$5,000 van de Russen voor **de openbaringen** met betrekking tot de operatie, samen met \$35,000 voor zijn andere Russische operationele data wat nooit openbaar is gemaakt. Dat onderwater succes, codenaam Ivy Bells, was innovatief, riskant, en verschaft enorm waardevolle intelligentie over de intenties en planning van de Russische Marine.

Maar toch, de 'interagency group' was initieel sceptisch over het enthousiasme van de CIA voor een geheime diepzee aanval. Er waren teveel onbeantwoorde vragen. De wateren van de Baltische Zee werden zwaar gepatrouilleerd door de Russische Marine, en er waren geen olieplatforms die gebruikt konden worden als dekmantel voor een duikoperatie. Zouden de duikers naar Estland moeten gaan, recht tegenover de Russische aangrenzende laad dokken voor aardgas, om voor de missie te trainen?

"Dat zou uitdraaien op een clusterfuck," werd de Agency verteld.

Gedurende "Al dit gekonkel," zei de bron, "Zeiden sommige werkmannen in de CIA en Staat Departement, 'Doe dit niet.'"

"Het is dom en het zal een ware politieke nachtmerrie worden als dit uitkomt."

Hoe dan ook, tijdens het begin van 2022, rapporteerde de CIA werkgroep aan de 'interagency' van Sullivan met: "We hebben een manier om de pijpleidingen op te blazen."

Wat er toen gebeurde was verbluffend. Op 7 februari, minder dan drie weken voor de ogenschijnlijk onvermijdelijke Russische invasie van Oekraïne, had Biden op zijn bureau van het Witte Huis een ontmoeting met de Duitse Kanselier Olaf Scholz, die, na wat heen en weer gewiebel, nu stevig aan de kant van het Amerikaanse team stond.

Op de persconferentie die daarop volgde zei Biden uitdagend:

"Als Rusland binnenvalt . . . zal er niet langer een Nord Stream 2 zijn. We zullen er een einde aan maken."

Twintig dagen eerder, had Ondersecretaris Nuland in essentie dezelfde boodschap uitgedragen tijdens een ‘State Department’ briefing, zonder al te veel pers erbij. “Ik wil heel duidelijk tegen jullie zijn vandaag,” zei ze in een antwoord op een vraag.

“Als Rusland Oekraïne binnenvalt, dan zal linksom of rechtsom [Nord Stream 2 niet voorwaarts gaan](#).”

Verschillende van hen die betrokken waren bij de planning van de pijpleiding missie waren ontzet door wat zij zagen als een indirecte referentie naar de aanval. “Het was alsof je een atoombom in Tokyo op de grond zet en de Japanners vertelt dat wij hem tot ontploffing gaan brengen,” zei de bron. “Het plan was om de opties post invasie uit te voeren en niet om ze publiekelijk te adverteren. Biden snapte het simpelweg niet of hij negeerde het.”

De indiscretie van Biden en Nuland, als dat het was, frustreerde mogelijk een aantal van de planners. Maar het creëerde ook een mogelijkheid. Volgens de bron, stelde sommige senior officials van de CIA vast dat het opblazen van de pijpleidingen

“niet langer als geheime operatie kon worden beschouwd, omdat de President net heeft aangekondigd dat we weten hoe we het kunnen doen.”

Het plan om Nord Stream 1 en 2 op te blazen werd plotseling gedegradeerd van een geheime operatie, waarbij het Congres op de hoogte moest worden gehouden, naar een die werd geacht als een hoog geclassificeerde intelligence operatie met steun van de U.S. militairen. Volgens de wet, legde de bron uit, “Was er niet langer een wettelijke vereiste om over de operatie aan het Congres te rapporteren.”

Het enige wat ze nu moesten doen, was het gewoon doen – maar het moest nog steeds geheim blijven. De Russen hebben een overtreffende surveillance op de Baltische Zee.”

De Agency werkgroep leden hadden geen rechtstreeks contact met het Witte Huis, en waren gretig om te ontdekken of de President meende wat hij had gezegd – en dat is, of de missie nu een ‘go’ was. De bron herinnert zich,

“Bill Burns komt terug en zegt, **Do it.**”

DE OPERATIE

“De Noorse Marine vond al gauw de juiste plek, in de ondiepe wateren van de Baltische Zee een paar mijl van het Deense eiland Bornholm...”

Noorwegen was de perfecte locatie om de missie te stationeren.

Tijdens de laatste paar jaar van Oost-West crisis, heeft de U.S. militairen hun aanwezigheid binnen Noorwegen aanzienlijk vergroot, wiens westerse grens over 1400 mijl langs de Noord Atlantische Oceaan loopt en samenkomt met Rusland boven de Arctische Cirkel. Het Pentagon heeft goedbetaalde banen en contracten gecreëerd, te midden van wat lokale controverse, door honderden miljoenen dollars te investeren om de Amerikaanse Marine en Luchtmacht faciliteiten in Noorwegen te upgraden en uit te breiden.

De nieuwe werkzaamheden hielden onder ander in, als meest belangrijke, een geavanceerde synthetische apertuurradar in het hoge noorden die in staat was diep in Rusland te penetreren en die kwam net online toen de Amerikaanse intelligence gemeenschap de verbinding met een reeks lange afstand afluisterlocaties in China verloor.

Een net opgeknapte Amerikaanse onderzeeër basis, die al jaren in opbouw was, werd [operationeel](#) en nu waren er meer [Amerikaanse onderzeeërs in staat nauw samen te werken](#) met hun Noorse Collega's om een grote Russische nucleaire schuilplaats 250 mijl naar het oosten, op het Kola Peninsula, te monitoren en te bespioneren. Amerika heeft ook een [Noorse Luchtmachtbasis enorm uitgebreid](#) in het noorden en een vloot [door Boeing gebouwde P8 Poseidon patrouille vliegtuigen](#) geleverd om het bespioneren op lange afstand van alles wat Russisch is te versterken.

In ruil daarvoor, maakte de Noorse regering de liberalen en sommige gematigden kwaad in het parlement afgelopen november bij het goedkeuring van de 'Supplementary Defense Cooperation Agreement (SDCA).' Onder deze nieuwe overeenkomst, zou [het Amerikaanse rechtssysteem in sommige 'afgesproken gebieden' in het noorden jurisdictie hebben](#) over Amerikaanse soldaten die beschuldigd waren van misdrijven buiten de basis, alsook de Noorse burgers die beschuldigd of verdacht waren van het onderbreken van het werk op de basis.

Noorwegen was één van de oorspronkelijke ondertekenaars van het NAVO Verdrag in 1949, tijdens de vroege dagen van de Koude Oorlog. Vandaag, is de opperbevelhebber van NAVO Jens Stoltenberg, een vastberaden anti-communist, die acht jaar als minister president heeft gediend in Noorwegen voordat hij overstapte naar de hoge NAVO positie, met Amerikaanse steun, in 2014.

Hij was een hardliner op alles wat te maken had met Poetin en Rusland die samen had gewerkt met de Amerikaanse intelligentie gemeenschap sinds de Vietnam Oorlog. Sindsdien werd hij volledig vertrouwd.

“Hij is de handschoen die de Amerikaanse hand past,” zei de bron.

Terug in Washington, wisten de planners dat ze naar Noorwegen moesten gaan. “Ze haatten de Russen, en de Noorse Marine zat vol met fantastische matrozen en duikers die generaties aan ervaring hadden in zeer winstgevende onderzeese olie en gas exploraties, “ zei de bron. Ze konden ook er ook op vertrouwen dat ze de missie geheim hielden. (De Noren hadden zelf, mogelijk, ook nog andere belangen. De vernietiging van Nord Stream – als de Amerikanen het voor elkaar konden krijgen – zou het voor Noorwegen mogelijk maken om veel meer van haar eigen aardgas aan Europa te verkopen.)

Ergens in maart, vlogen een paar leden van het team naar Noorwegen om de Noorse geheime dienst en de marine te ontmoeten. Een van de hoofdvragen was waar nou precies de beste plaats in de Baltische Zee was om de explosieven te plaatsen. Nord Stream 1 en 2, waarvan elk met twee sets pijpleidingen, lagen voor het grootste gedeelte van de route iets meer dan een mijl uit elkaar terwijl ze een weg baanden naar de haven van Greifswald in het verre noordoosten van Duitsland.

De Noorse Marine vond al gauw de juiste plek, in de ondiepe wateren van de Baltische Zee een paar mijl van het Deense eiland Bornholm. De pijpleidingen liepen meer dan een mijl uit elkaar langs een zeebodem die slechts 260 voet diep was. Dat zou ruim binnen de het bereik van de duikers liggen, die, opererend vanaf een Noorse Alta Class mijnenjager, zouden duiken met een mix van zuurstof, stikstof en helium stromend uit hun tanks, en zo de gevormde C4 ladingen op de vier pijpleidingen te plaatsen met betonnen beschermende kappen. Het zou moeizaam zijn, tijdrovend en gevaarlijk werk, maar de wateren bij Bornholm hadden nog een ander voordeel: Er waren geen grote getijdenstromen, die de taak van het duiken een stuk moeilijker zouden hebben gemaakt.

Na een beetje research, gingen de Amerikanen ‘all in’.

Op dit punt, kwam de obscure diepzee duikgroep van de Marine weer opnieuw in het spel. De diepzee scholen in Panama Stad, van wie de studenten aan Ivy Bells deelnamen, worden beschouwd als ongewenste achter stromen door de elite afgestudeerden van de ‘Naval Academy’ in Annapolis, die typisch gezien de roem zoeken van een toewijzing als Seal, gevechtspiloot, of onderzee marinier. Als men dan toch een “Black Shoe” – dat betekent een lid van een minder gewilde commando van een oppervlakteschip – moet worden, bestaat er op zijn minst de dienst op een torpedojager, cruiser of een amfibisch schip.

De minst glamoureuze van allemaal, was de mijnen oorlogsvoering. Hun duikers verschenen nooit in Hollywood films, of op de cover van een populaire magazine.

“De beste duikers met kwalificaties voor diepe duiken vormen een hechte gemeenschap, alleen de allerbesten worden gerekruteerd voor de operatie en er wordt hen verteld voorbereid te zijn op een oproep van de CIA in Washington” zei de bron.

De Noren en de Amerikanen hadden een locatie en de agenten, maar er was nog een andere zorg: iedere uitzonderlijke onderwater activiteit in de wateren van Bornholm zou de aandacht van Zweedse of Deense mariniers kunnen trekken, die het dan zouden kunnen rapporteren.

Denemarken was ook een van de oorspronkelijke ondertekenaars van de NAVO en stond bij de intelligence gemeenschap bekend om hun speciale banden met het Verenigd Koninkrijk. Zweden had zich aangemeld voor lidmaatschap bij de NAVO, en had de vaardigheid gedemonstreerd in het managen van onderwater geluid en magnetische sensoren systemen die met succes de Russische onderzeeërs had getrackt die zo nu en dan eens opdoken aan de oppervlakte in de afgelegen wateren van het Zweedse archipel.

De Noren sloten zich aan bij de Amerikanen in het aandringen dat sommige senior officials in Denemarken en Zweden in generale termen gebriefd moesten worden over mogelijke duik activiteiten in het gebied. Op die manier, kon iemand hogerop ingrijpen en een rapport buiten de ‘chain of command’ houden, en daarmee de pijpleiding operatie isoleren. “Wat ze werden verteld en wat ze wisten, waren met opzet verschillend,” vertelde de bron mij.

De Noorse ambassade die om commentaar op dit verhaal werd gevraagd, reageerde niet.

De Noren waren de sleutel tot het oplossen van andere struikelblokken. De Russische marine was bekend om het bezit van surveillance technologie waarmee ze in staat waren onderwater mijnen te spotten, en af te laten gaan. De Amerikaanse explosieven moesten gecamoufleerd worden op een manier dat het er voor het Russische systeem uit zou zien als een natuurlijke achtergrond – iets wat aanpassing aan het specifieke zoutgehalte van het water vereist. De Noren hadden een fix.

De Noren hadden ook een oplossing op de prangende vraag *wanneer* de operatie plaats zou moeten vinden. Iedere juni, voor de laatste 21 jaar, heeft de ‘American Sixth Fleet’, wiens vlaggenschip gebaseerd is in Gaeta, Italië, ten zuidoede van Rome, een enorme NAVO oefening gesponsord in de Baltische Zee met deelname van tientallen geallieerde schepen verspreid

over de regio. Deze huidige oefening, gehouden in juni, zou [bekend staan als Baltic operation 22, of BALTOPS 22](#). De noren stelden voor dat dit de ideale dekmantel was om de mijnen te plaatsen.

De Amerikanen voorzagen in één vitaal element: zij overtuigden de Sixth Fleet planners om een onderzoeks- en ontwikkelingsoefening aan het programma toe te voegen. De oefening, zoals [publiek gemaakt door de Marine](#), betrof de Sixth Fleet in samenwerking met de “research and warfare centers” van de Marine. Het evenement op zee zou voor de kust van het eiland Bornholm worden gehouden en hield in dat NAVO teams van duikers mijnen zouden plaatsen, met teams in de competitie die de laatste onderwater technologie konden gebruiken voor het vinden en vernietigen van die mijnen.

Het was zowel een nuttige oefening als een ingenieuze dekmantel. De Panama Stad jongens zouden hun ding doen en de C4 zou op zijn plaats hangen tegen het einde van BALTOPS 22, met een 48-uurs timer eraan vast gemaakt. Alle Amerikanen en Noren zouden al lang weg zijn, voor de eerste explosie.

De dagen telden af. “De klok tikte, en we naderde ‘mission accomplished’” zei de bron.

En toen ineens: kreeg Washington twijfels. De bom zou nog steeds worden geplaatst tijdens BALTOPS, maar het Witte huis maakte zich zorgen dat een opening van twee dagen voor de ontploffing veel te dicht bij het einde van de oefening zou zijn, daarmee zou het overduidelijk worden dat Amerika erbij betrokken was.

In plaats daarvan, had het Witte Huis een nieuw verzoek: “Kunnen de mannen in het veld iets verzinnen om de pijpleidingen later op commando op te blazen?”

Sommige leden van het planning team werden kwaad en gefrustreerd door de ogenschijnlijke besluiteloosheid van de President. De Panama Stad duikers hadden herhaaldelijk geoefend met het plaatsen van de C4 op de pijpleidingen, zoals ze deden tijdens BALTOPS, maar nu moest het team in Noorwegen een manier verzinnen om Biden te geven wat hij wilde – de mogelijkheid om een succesvolle ‘execution order’ uit te dragen op een tijd die hij zelf kon bepalen.

Verantwoordelijk zijn voor willekeurige, last-minute wijzigingen was iets wat de CIA gewend was om mee om te gaan. Maar het wekte opnieuw de zorgen over de noodzakelijkheid, en legaliteit, van deze hele operatie.

De geheime orders van de President riepen het dilemma op van de CIA tijdens de Vietnam dagen, toen President Johnson, geconfronteerd met groeiend anti-Vietnam Oorlog sentiment, de opdracht gaf aan de Agency om de wetgeving – waarmee opereren in de Verenigde Staten uitgesloten was – te breken door anti-oorlog leiders te bespioneren en op die manier vast te stellen of zij onder controle stonden van communistisch Rusland.

De agency stemt uiteindelijk in, en doorheen de zeventiger jaren werd het duidelijk hoe ver het daadwerkelijk bereid was om te gaan. Er waren volgende onthullingen in de kranten tijdens de nasleep van de “Watergate scandals” over hoe de Agency Amerikaanse burgers bespioneerde, de betrokkenheid bij de moord op buitenlandse leiders en het ondermijnen van de socialistische regering van Salvador Allende.

Die **openbaringen** leidden tot een reeks dramatische hoorzittingen in de mid-jaren zeventig in de Senaat, geleid door Frank Church uit Idaho. Deze zittingen maakte duidelijk dat Richard Helms, de directeur van de Agency op dat moment, accepteerde dat hij een verplichting had te doen wat de President wilde, zelfs als dat zou betekenen dat hij de wet moest overtreden.

In ongepubliceerde verklaringen die plaats vonden achter gesloten deuren, legde Helms met spijt uit dat “je bijna een onbevleete bevruchting hebt wanneer je iets doet” onder geheime orders van een President. “Of het nu juist is dat je het zou hebben, of verkeerd dat je het zou hebben [de CIA] werkt onder verschillende regels en basisregels dan eender welk ander onderdeel van de overheid.”

In essentie vertelde hij de Senators dat hij, als hoofd van de CIA, begreep dat hij voor de Kroon had gewerkt, en niet voor de grondwet.

De Amerikanen aan het werk in Noorwegen opereerden onder dezelfde dynamiek, en plichtsgetrouw begonnen ze te werken aan het nieuwe probleem – hoe ze de C4 explosieven op afstand konden laten ontploffen op het bevel van Biden. Het was een veeleisende opdracht, veel meer dan diegene in Washington ervan begrepen.

Er was geen enkele manier voor het team in Noorwegen om te weten wanneer de President op de knop zou kunnen drukken. Zou het na een paar weken zijn, een paar maanden of na een half jaar of langer? De C4 vastgemaakt aan de pijpleidingen zou worden getriggerd door een sonar boei die in korte tijd uit een vliegtuig kan worden gedropt, maar de procedure omvatte het meest geavanceerde signaal proces technologie. Eenmaal in positie, zouden de vertraagde timing

apparaten, vastgemaakt aan een van de vier pijpleidingen per ongeluk getriggerd kunnen worden door een complexe mix van achtergrond geluiden van de oceaan door de drukke transportroutes in de Baltische Zee – van schepen ver weg en dichtbij, onderwater boringen, seismologische gebeurtenissen, golven en zelfs zeedieren. Om dit te vermijden zou, de sonar boei, eens op zijn plek, een reeks unieke laag frequentie tonale geluiden – vergelijkbaar met het geluid van een fluit of een piano – uitzenden die herkend zouden worden door het timing apparaat en, na een vastgesteld aantal uren vertraging, de explosieven af zouden laten gaan.

(“Je wil een signaal dat robuust genoeg is zodat geen enkel ander signaal een puls kan sturen die de explosieven detoneert,” heb ik mij laten vertellen door Dr. Theodore Postol, Professor emeritus in de wetenschap, technologie en nationaal veiligheidsbeleid bij de MIT. Postol, die heeft gediend als een wetenschapsadviseur voor het “Pentagon’s Chief of Naval Operations,” zei dat het probleem waar de groep mee worstelde in Noorwegen vanwege de vertraging van Biden er een is van kansberekening: “Hoe langer de explosieven in het water liggen, hoe groter het risico wordt dat er een willekeurig signaal ontstaat waar de bommen op af gaan..”)

Op 26 september, 2022, maakte een Noorse Navy P8 Surveillance vliegtuig een ogenschijnlijke routinevlucht en dropte een sonar boei. Het signaal verspreidde onder water, initieel naar Nord Stream 2 en dan door naar Nord Stream 1. Een paar uur later werden de “high-powered C4 explosives” getriggerd en drie van de vier pijpleidingen werden buiten dienst gezet. Binnen enkele minuten werden de bellen van methaan gas, die waren achtergebleven in de aan gort geblazen pijpleidingen, zichtbaar aan de oppervlakte en

de wereld ontdekte dat er zojuist iets onomkeerbaars had plaatsgevonden.

FALLOUT

In de onmiddellijke nasleep van het bombarderen van de pijpleiding, behandelde de Amerikaanse media dit als een onopgelost mysterie, Rusland werd [herhaaldelijk genoemd als waarschijnlijke boosdoener](#). Aangespoord door berekende lekken vanuit het Witte Huis – zonder ook maar één enkel helder motief voor een dergelijke daad van zelfsabotage, de eenvoudige vergelding voorbij. Een paar maanden later, toen duidelijk werd dat de Russische autoriteiten in stilte de rekening hadden opgemaakt voor het herstellen van de pijpleidingen, [beschrijf de New York Times](#) het nieuws als

“ingewikkelde theorieën over wie er achter” de aanslag zat. Geen enkele grote Amerikaanse krant heeft gegraven in de eerdere dreigementen naar de pijpleiding, gedaan door Biden en Onder Staatsecretaris Nuland. Terwijl het nooit duidelijk was waarom Rusland haar eigen lucratieve pijpleiding zou willen vernietigen, kwam een meer veelzeggende redenering voor de actie van de President van Staatsecretaris Blinken. Toen hij op een persconferentie afgelopen september werd gevraagd naar de consequenties van de verslechterende energie crisis in West Europa, [Beschreef Blinken](#) het als ‘potentieel een goed moment.’:

“Het is een enorme kans om voor eens en voor altijd afscheid te nemen van de afhankelijkheid van Russische energie en dus daarmee de mogelijkheid weg te nemen van Vladimir Putin om energie als wapen in te zetten, als middel om zijn imperiale ontwerpen voort te zetten. Dat is zeer significant en dat biedt ons enorme strategische kansen voor de komende jaren, maar ondertussen zijn wij vastberaden om alles te doen wat we maar kunnen om zeker te zijn dat de consequenties van dit alles niet worden gedragen door de inwoners in onze landen of, wat dat betreft, over de hele wereld.”

Meer recent, drukte Victoria Nuland voldoening uit over de ondergang van de nieuwste van de pijpleidingen. Getuigend op een ‘Senate Foreign Relations Committee’ hoorzitting laat in januari vertelde zij aan Senator Cruz,

“Zoals jij, ben ik, en ik denk dat de Administratie erg tevreden is om te horen dat Nord Stream 2 nu, zoals jij het graag zegt, een stuk metaal is op de bodem van de zee.”

De bron had een meer ‘streetwise’ blik op Biden’s beslissing om meer dan 1500 milj aan Gazprom pijpleidingen te saboteren terwijl de winter in aantocht is. “Nou,” zei hij, over de President gesproken, “Ik moet toegeven dat die vent een paar ballen heeft. Hij zei dat hij het zou doen, en hij deed het.”

Ik vroeg hem waarom hij dacht dat de Russen niet reageerden, hij zegt cynisch, “Misschien willen zij de mogelijkheid behouden om hetzelfde te doen als wat de U.S. deed.”

“Het was een prachtige dekmantel,” ging hij door. “Er zat een geheime operatie achter die experts in het veld plaatste en apparatuur dat opereerde op een verborgen signaal.”

“Het enige gebrek was de beslissing om het te doen.”

- Uit Respect Voor De Waarheid -
